

Connexió al Pirineu

Estrenem el clip de 'Saba?', avançament del nou disc d'Arnau Obiols

Arnau Obiols | Pepe Camps

En català arcaic, 'tost' vol dir 'aviat'. Però Tost és també un riu, una vall i un poble deshabitat de l'Alt Urgell. D'allà era originari el padrí del músic **Arnau Obiols**. Era pastor i tractant de bestiar, i els seus companys li van posar Tost de sobrenom, atès el seu origen geogràfic. Tots aquests significats i records conflueixen en el títol d'un disc amb el qual **Obiols** ha fet 'un cant contemporani a la muntanya' fent passar pel sedàs personal -i experimental- les cançons tradicionals del Pirineu català.

El disc s'obre amb "Saba", una cançó vinculada a la feina de fer sabar: treure l'escorça dels arbres per fer-ne instruments com trompes, cornes, xiulets... D'aquesta cançó, marcat entre altres pel so aspre del rabequet, també se n'ha fet un videoclip, realitzat per la productora Le Champs, que plasma en imatges l'esperit del disc.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=rxndXHEbV6k>

El video està dirigit per Pepe Camps, amb qui **Arnau Obiols** està treballant també actualment en el documental *¿El no a l'os? Crònica d'un conflicte*, que planteja tot un debat sobre territori i sostenibilitat a partir de la reintroducció de l'os al Pirineu.

Tost és el tercer disc d'**Arnau Obiols** amb el seu nom. Anteriorment havia publicat els treballs *Projecte Pirene* (Aladid Records, 2013) i *Libèrrim* (Aladid Records, 2015), on la cançó tradicional i els sons de la natura ja hi eren presents, tot i que d'una manera diferent, ja que es tractava de discos instrumentals en què **Obiols** se centrava molt en el seu paper de bateria. En aquest nou disc, en canvi, les cançons es canten. "Ja feia temps que estava provant coses en aquest sentit -explica el

músic de la Seu d'Urgell-, m'interessava molt cantar aquest repertori no a la manera d'un cantant, sinó d'un cantador, i lligar-lo amb tot aquest món de recerca i experimentació en què he anat treballant com a percussionista. És com un pas més en la manera que tinc de treballar la música del meu territori, potser aquest cop movent-me en un terreny que no controlo tant com la bateria".

Tot i que ja havia cantat esporàdicament en algun concert del projecte *Folk Souvenir* de **Joana Gomila**, va ser l'acordionista basc **Kepa Junkera** qui va donar-li l'empenta definitiva per cantar des d'un escenari. "En un assaig que vam fer ell i jo sols em va demanar que cantés alguna cançó del meu terreny. L'endemà ja la vaig cantar al concert, i des de llavors ja vaig interpretar el "Cant de batre" en cada actuació de la gira de *Fok*, el projecte de **Kepa** vinculat a la música tradicional dels Països Catalans", recorda.

A *Tost*, i també en les presentacions en directe del projecte, hi sonen les veus gravades de cantadors del Pirineu, de les padrines d'**Arnau Obiols** al darrer habitant del poble de Tost, en Quim de cal Sastret. I el mateix Arnau, com ha dit, fa de cantador i no de cantant. "No em sentiria gens còmode ni identificat cantant d'una altra manera. Aquestes cançons ens han arribat, normalment a través de gent gran, que no són músics professionals. Al Pirineu, el fil de la tradició ens ha arribat una mica enrogallat. Aquestes veus sonen avui amb un punt dèbil, però alhora són una cosa molt de veritat, i ens transmeten tota una manera de viure. Per això intento cantar de manera natural, tenint ben present el referent de la gent que ha cantat aquestes cançons".

Gravacions de camp de cantadors i de sons de la natura, experimentació sonora... El resultat d'aquest procés és com un 'ritu sonor íntim, un art primitiu i nou alhora'. "Jo no he volgut salvar res", continua **Arnau Obiols**, "sinó agafar aquesta matèria primera del territori i donar aquest punt de singularitat a la música". Cançons de sabar, de molins de farina, d'explicar episodis singulars i memorables, de llaurar, de xollar, de fer dormir els nens o de fer ploure. "Crec que aquestes cançons continuen sent funcionals. Potser ja no és ben bé la mateixa, però poden mantenir l'esperit de crear una comunitat. M'agrada veure aquest repertori com un punt de trobada immaterial, una riquesa que no és de ningú i alhora és de tothom. Necessitem aquest punt de connexió amb el nostre entorn".